

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12Csp/64/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818203212
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2018:3818203212.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci žalobcu: O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., S. XXX/X, zast. JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom Hlohovec, Železničná č. 4/A, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho č. 16, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,3%.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na súd dňa 12.7.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenie sumy 300 eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia a náhrady trov konania s odôvodnením, že dňa 20.10.2014 uzavrel so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500068414 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.350 eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach po 47,43 eur, pri dohodnutej úrokovej sadzbe 18,05% ročne a RPMN 25,66%. Celková suma, ktorú mal žalobca vrátiť bola 2.142,06 eur. Keďže medzi stranami nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobcu k mimosúdnej dohode, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv na príslušnom súde. Vo svojej žalobe, prostredníctvom právneho zástupcu, uviedol, že zmluva je v rozpore najmä so zákonom č. 129/2010 Z.z., teda že neobsahuje náležitosti požadované zákonom, pričom absencia alebo nesúhlas týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 26.3.2018, sp.zn. 6Co/10/2018, potvrdil rozsudok tunajšieho súdu sp.zn. 5Csp/95/2017, žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy 469,77 eur aj s príslušenstvom. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z., spotrebiteľ ktorý úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobca je toho názoru, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa citovaného ustanovenia. Vo veci totiž existuje: 1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z.z., konkrétne ide o neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku toho nedostatočné, resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytnutého úveru, 2. spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne v prospech spotrebiteľa rozhodnuté

súdom, 3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný, práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pri tom zákon nevyžaduje. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 7.12.2017 sp.zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.12.2017, sp.zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.12.2017, sp.zn. 7Co/101/2017). Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinností a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nielen hrozila, ale aj reálne vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona, upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu, v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v konečnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je pritom zrejmy z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré tento nemal zo zákona nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. V rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.6.2016, sp.zn. 5Co/934/2015, je uvedené, že „vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu odvolací súd dodáva, že žalobca si úspešne uplatnil na súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa a preto má nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že porušenie jeho práv, prípadne povinností ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitným predpisom, je spôsobilé privodiť mu ujmu ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa. Keďže boli porušené práva spotrebiteľa k jednotlivým zmluvným dojednaniám tak, ako bolo vyššie konštatované, má v konečnom dôsledku žalobca ako spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie“. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia zákona je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.3.2016 sp.zn. 7Co/360/2015 „jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom“. Týmto spôsobom sa naplní odradzovacia funkcia uvedeného satisfakčného prostriedku (rozhodnutie Okresného súdu Svidník zo dňa 24.11.2014, sp.zn. 7C/274/2013). Aj Krajský súd v Trenčíne (sp.zn. 5Co/934/2015) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd v Prešove (sp.zn. 7Co/350/2015) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Predmetný názor by teda bolo možné aplikovať na toto konanie v tom zmysle, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s nezákonnou odplatou úveru, ktorú žalovaný od neho požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobcu v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie úveru predstavovala 150 eur, výška úveru bola 1.350 eur a žalobca nad rámec úverovej istiny zaplatil čiastku 614,76 eur. Teda v tejto výške boli ohrozené majetkové práva žalobcu. Preto žalobca považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia 300 eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený

domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadostučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného.

2. Elektronickým podaním zo dňa 14.8.2018 žalovaný, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, žiadal žalobný návrh v celom rozsahu čo do dôvodu aj výšky zamietnuť. Žalobca v podanej žalobe namieta porušenie spotrebiteľských práv a vznik ujmy na jeho strane, ktoré bol nútený brániť si v konaní vedenom pod sp.zn. 5Csp/95/2017 (v spojení s konaním o odvolaní vedeným pred Krajským súdom v Trenčíne sp.zn. 6Co/10/2018), z obsahu podanej žaloby však nevyplýva osvedčenie a preukázanie tohto tvrdenia. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namieta a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práv spotrebiteľa. V rozhodnutí, na ktoré sa žalobca odvoláva nebola takáto ani žiadna obdobná okolnosť prezentovaná. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Iba na jej základe nie je možné zakladať určitý nárok pretože v podmienkach „úspešného uplatnenia porušeného práva“ musí vychádzať z konkrétneho rozhodnutia o tom, že určité konkrétne právo bolo porušené; vyžaduje sa teda logicky rozhodnutie vo výroku súdu o tom, že došlo k takémuto porušeniu. Takéto rozhodnutie vydané nebolo. V predmetnom rozsudku súd konštatoval porušenie ustanovení Občianskeho zákonníka vo sfére obsahových náležitostí a zákonného postupu pri uzatváraní zmluvy a nie zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý zakladá potenciálny nárok na primerané finančného zadostučinenie. Na základe uvedeného tvrdí, že medzi stranami sporu nejestvujú žiadne ďalšie vzájomné nároky. V konaní nebolo preukázané, že by konaním žalovaného došlo k spôsobeniu nejakej ujmy v neprospech žalobcu. V konaní, na ktoré žalobca poukazuje, neboli uplatnené žiadne skutočnosti, na základe ktorých by uplatňoval nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia. Úspešné podanie žaloby spotrebiteľom nezakladá automaticky nárok na primerané finančného zadostučinenie. Takýto predpoklad musí vyplývať priamo z úspešného uplatnenia práva alebo povinností, ktoré boli na ochranu spotrebiteľa určené - v obsahu podanej žaloby absentuje uvedenie, aké konkrétne právo spotrebiteľa mal žalovaný svojím konaním porušiť. Samotné „zadostučinenie“ je chápané ako forma náhrady v nemajetkovej oblasti. Pojem „primeranosť“ je naproti tomu spájaný nielen s výškou zadostučinenia ale aj s jeho vznikom a existenciou. Z tvrdení žalobcu, či už v žalobe alebo v predchádzajúcom konaní, nie je možné objektívne určiť, aké mimoriadne okolnosti by mali odôvodňovať postup žalobcu pri uplatňovaní takejto požiadavky, teda v čom by mal byť daný prvok už uvedenej „primeranosť“. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (viď IV. ÚS 210/04). Multiplikovanie sporov v tomto prípade nemá vecné ani procesné opodstatnenie a predstavuje iba prostriedok pre ďalšie generovanie trov právneho zastúpenia.

3. Právny zástupca žalobcu, žalobca a ani právna zástupkyňa žalovaného sa na pojednávanie nedostavili. Z neúčasti na pojednávaní sa ospravedlnili. S poukazom na ust. § 180 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pojednával súd vo veci v ich neprítomnosti.

4. Dokazovaním vykonaným na pojednávaní, oboznámením obsahu spisu - žaloba č.l. 1, vyjadrenie žalovaného k žalobe č.l. 41, neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 11Csp/95/2017-44 zo dňa 30.11.2017, neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 14Csp/95/2017-76 zo dňa 8.12.2017, neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/95/2017-66 zo dňa 29.11.2017, neprávoplatný platobný rozkaz Okresného súdu Prievidza č.k. 11Csp/59/2018-49 zo dňa 7.8.2018 spolu s čiastočným späťvzatím žaloby a obsah pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp.zn. 5Csp/95/2017 - osobitne Zmluva o revolvingovom úvere č.l. 5, Dohoda o poskytovaní č.l. 10, rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 5Csp/95/2017-56 zo dňa 4.10.2017 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/10/2018-73 zo dňa 26.3.2018, mal súd zistený tento skutkový stav veci:

5. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 5Csp/95/2017 tunajší súd dňa 4.10.2017 uložil žalovanému rozsudkom povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 469,77 eur spolu s 5%-tným ročným úrokom z omeškania od 27.6.2017 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V odôvodnení rozsudku č.k. 5Csp/95/2017-56 zo dňa 4.10.2017 tunajší súd okrem iného uviedol, že žalobca uplatňuje žalovaný

nárok ako bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia na základe uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere. Svojou povahou by išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa § 2 písm. d/ citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je zrejmé, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva musí mať písomnú formu a musí mať zákonné náležitosti tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 tohto zákona. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalobca najskôr dňa 20.10.2014 požiadal o úver v sume 1.500 eur na základe písomnej žiadosti, pričom uviedol údaje k požadovanej pôžičke 1.500 eur, počet splátok 42, výšku mesačnej splátky úveru 47,43 eur, celkovú čiastku, ktorú musí zaplatiť, 2.142,06 eur, predpokladanú RPMN za úver 26,17%, ročnú úrokovú sadzbu 18,08%, priemernú RPMN za úver 44,06 eur, poskytnutú čiastku revolvingu 1.500 eur, celkovú čiastku pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť, 2.142,06 eur, predpokladanú RPMN po poskytnutí revolvingu 26,17%, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 18,08%, poplatok za poskytnutie úveru 150 eur. Zo zmluvy vyplýva, že bod 6 zmluvy žalobca nevyplnil, túto časť zmluvy doplnil žalovaný. Žalovaný v tomto bode - označenom ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“ - uviedol odlišné údaje oproti návrhu v bode 5., napr. nachádza sa tam iný údaj - iná RPMN za úver, iná predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, je tu uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorý v žiadosti žalobca neuvádzal. Z údajov v zmluve vyplýva, že žalovaný takto upravený návrh zmluvy podpísal dňa 22.10.2014. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý (v tomto prípade dlžníkom - žalobcom). Zo zmluvy je zrejmé, že veriteľ ako osoba, ktorá mala prijať žiadosť žalobcu o poskytnutie úveru, schválil túto žiadosť až následne po podaní žiadosti, avšak s určitými zmenami. Okrem toho žalovaný zaslal žalobcovi ako dlžníkovi aj oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 22.10.2014, ktoré malo tvoriť súčasť zmluvy a v tomto oznámení uvádza i ďalšie údaje, ako napr. dátum splatnosti prvej splátky, konečnú splatnosť úveru, výšku splátky podľa dohody o poskytnutí služby (mesačne) a celkovú sumu odplaty za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb, teda náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, aby boli obsahom zmluvy. Takéto oznámenie veriteľa o schválení úveru však tiež nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom vzhľadom k tomu, že obsahuje aj nové, doplnené údaje, ktoré už dlžník (t.j. v tomto prípade žalobca) následne neakceptoval. Súd teda považoval konanie veriteľa - žalovaného nie za prijatie návrhu predloženého žalobcom, ale za nový návrh, keďže žalovaný ako veriteľ neprijal návrh žalobcu ako dlžníka bez výhrad a zmien, keď oznamuje dlžníkovi prijatie žiadosti o schválení úveru so zmenami tak, ako je uvedené v časti 6. - Údaje o schválenom revolvingovom úvere, prípadne aj oznámením o schválení úveru. Prijatie návrhu so zmenami, doplnkami, ktoré vytvárajú základné zákonné náležitosti zmluvy, nemôže byť účinným prijatím návrhu na uzatvorenie zmluvy, ale predstavuje len nový návrh na uzatvorenie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý ale žalobcovi nebol predložený na odsúhlasenie a podpísanie. Pri písomných zmluvách pritom platí, že aj prijatie návrhu musí byť uskutočnené písomne a musí byť žiadateľovi o prijatie návrhu aj doručené. Súd konštatuje, že obdobný názor je vyslovený aj Slovenskou obchodnou inšpekciou, Ústredný inšpektorát SOI v Bratislave, a to v rozhodnutí SK/0554/99/2014 zo dňa 20.1.2015. Zmluva o spotrebiteľskom úvere preto nemohla byť uzavretá platne pre rozpor s citovanými zákonnými ustanoveniami (§ 39 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, žalovanému nemôže patriť žiadne plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 22.10.2014, ale len plnenie z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré poskytnutím peňažných prostriedkov nastalo na strane žalobcu. Je evidentné, že žalobca prijal plnenie v sume 1.350 eur (po odpočítaní sumy 150 eur, t.j. poplatku za poskytnutie úveru od sumy 1.500 eur) a žalovanému uhradil celkom 1.967,76 eur, čo vyplýva z predložených dokladov o vykonaných úhradách. Žalovaný takto prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 617,76 eur. Žalobca si voči žalovanému v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 469,77 eur. Pokiaľ ide o dohodu o poskytovaní služieb zo dňa 22.10.2014, súd uvádza, že ani táto dohoda nemôže byť platná, nakoľko sa mala vzťahovať k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere, avšak k uzavretiu úverovej zmluvy platným spôsobom nedošlo. Žalobca uhradil žalovanému viac než bola jeho povinnosť a to o sumu 616,76 eur, pretože však si v konaní uplatnil len nárok na zaplatenie sumy 469,77 eur, súd mu priznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v tejto výške.

6. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 6Co/10/2018-73, zo dňa 26.3.2018, vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalovaný namieta, že RPMN úveru nie je náležitou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá by bola výsledkom konsenzu strán zmluvy, ale sa počíta spôsobom, ktorý určuje zákon s tým, že zistená hodnota sa uvedie do akceptácie návrhu na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere veriteľom, bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie. Taktiež odlišný údaj o výške úrokov z omeškania v návrhu a akceptácii návrhu nie je prekážkou uzavretia platnej zmluvy, keďže tento údaj si strany objektívne dohodnúť nevedia, pretože hodnota úrokovej sadzby úroku z omeškania je určená zákonom a spôsobom, ktorý určuje zákon. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie konštatoval, že bod 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 22.10.2014, nevyplňal žalobca, túto časť zmluvy doplnil žalovaný, ktorý v tomto bode (označenom ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“) uviedol odlišné údaje oproti návrhu v bode 5., napr. nachádza sa tam iný údaj - iná RPMN za úver, iná predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, je tu uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorý v žiadosti žalobca neuvádzal. Súd prvej inštancie však výlučne z uvedenej skutočnosti neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere bez ďalšieho nevyvodil a v tomto smere je odvolacia argumentácia žalovaného bezpredmetná. O neplatný právny úkon nejde preto - ako naznačoval žalovaný v odvolaní - že je v ňom nesprávne uvedený alebo neuvedený niektorý zákonom požadovaný údaj (to by malo za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru), ale preto, že sa nestretli písomné prejavy vôle oboch účastníkov zmluvy uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keďže neboli oboma účastníkmi zmluvy podpísané tie isté zmluvné podmienky. Súd prvej inštancie totiž následne uviedol, že žalovaný zaslal žalobcovi ako dlžníkovi aj oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 22.10.2014, ktoré malo tvoriť súčasť zmluvy a v tomto oznámení uvádza ďalšie údaje, ako napr. dátum splatnosti prvej splátky, konečnú splatnosť úveru, výšku splátky podľa dohody o poskytnutí služby (mesačne) a celkovú sumu odplaty za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb, teda náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, aby boli obsahom zmluvy. Uvedené náležitosti nie sú v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 22.10.2014 vôbec uvedené, a to ani v bode 6, ktorý vyplňal žalovaný. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že takéto oznámenie veriteľa o schválení úveru potom nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom, pretože obsahuje aj nové, doplnené údaje (a to podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyžadované zákonom), ktoré už dlžník následne neakceptoval. Len na základe všetkých uvedených skutočností v ich súhrne, súd prvej inštancie považoval konanie veriteľa - žalovaného, nie za prijatie návrhu predloženého žalobcom dlžníka bez výhrad a zmien, ale za nový návrh, ktorý ale žalobca ako dlžník už neakceptoval, ktorému záveru niet čo vytknúť. Na základe všetkých uvedených okolností odvolací súd odvolanie žalovaného nepovažoval za dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

7. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 11Csp/95/2017-74, zo dňa 30.11.2017, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 477,24 eur s príslušenstvom z dôvodu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Vec doposiaľ nie je z dôvodu odvolania podaného žalovaným právoplatne skončená.

8. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 14Csp/95/2017-76, zo dňa 8.12.2017, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 294,82 eur s príslušenstvom z dôvodu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Vec doposiaľ nie je z dôvodu odvolania podaného žalovaným právoplatne skončená.

9. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/95/2017-66, zo dňa 29.11.2017, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 335,41 eur s príslušenstvom z dôvodu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Vec doposiaľ nie je z dôvodu odvolania podaného žalovaným právoplatne skončená.

10. Vo všetkých vyššie uvedených právnych veciach tunajší súd konštatoval, že žalovaný ako veriteľ a súčasne dodávateľ nepostupoval pri uzavretí úverových zmlúv so žalobcom v súlade s normami spotrebiteľského práva.

11. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 11Csp/59/2018 vydal tunajší súd dňa 7.8.2018 platobný rozkaz, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.075,92 eur s príslušenstvom. Vo vyššie uvedenej veci vzal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobný návrh v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Vyššie uvedená právna vec doposiaľ nie je právoplatne skončená.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov, poškodených porušením spotrebiteľských práv ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, a síce, že „len porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa zakladá potenciálny nárok na primerané finančné zadosťučinenie“. Všeobecným právnym predpisom, upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ani zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu Občiansky zákonník ale i zákon č. 129/2010, Z.z. o spotrebiteľských úveroch majú povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňajú všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z.z. o ďalšie osobitné ustanovenia, zamerané na ochranu spotrebiteľov. Vyplýva to aj z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke 1 k tomuto ustanoveniu je uvedený odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

14. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z., pričom podľa názoru súdu z neho nijako nevyplýva tvrdenie žalovaného, že „v podmienkach „úspešného uplatnenia porušeného práva“ musí vychádzať z konkrétneho rozhodnutia o tom, že určité konkrétne právo bolo porušené; vyžaduje sa teda logicky rozhodnutie vo výroku súdu o tom, že došlo k takémuto porušeniu“.

15. Novšie znenie ust. § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z., účinné od 10.6. 2013, zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6. 2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Účelom inštitútu finančného zadosťučinenia je nahradiť určitú ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená.

16. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 5Csp/95/2017-56, zo dňa 4.10.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/10/2018-73, zo dňa 26.3.2018, bola žalovanému, ktorý v zmluvnom vzťahu so žalobcom vystupoval ako dodávateľ, uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi, ktorý v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ, žalovanú sumu 469,77 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, keď súd zistil, že žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval v zmysle platných právnych predpisov a na základe neplatnej spotrebiteľskej zmluvy poskytol žalovanému, v postavení spotrebiteľa, peňažné prostriedky v sume 1.350 eur, ktoré žiadal vrátiť spolu aj s navýšením, spolu vo výške 2.142,06 eur. Rovnako, ako to tvrdil v priebehu konania právny zástupca žalobcu, aj podľa právneho názoru súdu, došlo k zásahu do práv a majetkovej sféry žalobcu tým, že najskôr bol zo strany žalovaného nepravdivo informovaný o podmienkach úveru (nebola žalovanému žalobcom poskytnutá schválená suma úveru 1.500 eur ale len suma 1.350 eur), následne žalovaný bez právneho dôvodu, aj napriek absolútne neplatnej spotrebiteľskej úverovej zmluvy, zaplatil žalobcovi o sumu 614,76 eur viac, než ktorú mu žalovaný v skutočnosti poskytol, resp. na ktorú mal

tento zo zákona nárok a napokon bol žalobca ešte aj nútený, napriek tomu, že žalovaný si bol, resp. mal byť vedomý toho, že mu žalovaná suma nepatrí, podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu (neplatné uzavretie zmluvy), ktorého si musel byť vedomý, odmietol akýmkoľvek spôsobom so žalobcom mimosúdne dohodnúť. Žalobca bol takýmto konaním žalovaného navyše viac ako rok nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty /minimálne od času spísania predsporovej výzvy dňa 13.4. 2017 (č.l. 21 spisu sp. zn. 12Csp/64/2018) až do času právoplatného skončenia konania vo veci sp. zn. 5Csp/95/2017 (2.5. 2018)/. Žalobca sa v tomto konaní úspešne domohol svojho práva, ktoré mu bolo zo strany žalovaného odopreté, resp. bolo ním porušené a boli teda splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi vo vzťahu k žalovanému.

17. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú i sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a takisto treba zohľadniť aj to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepoctivým, ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Na tomto mieste je potrebné takisto uviesť, že žalobca sa v postavení spotrebiteľa na tunajšom súde vo viacerých ďalších konaniach domáha voči žalovanému v postavení dodávateľa vydania bezdôvodného obohatenia (body 7, 8 a 9 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

18. Výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s nezákonnou odplatom, ktorú žalovaný od neho požadoval, hoci na ňu nemal nárok, o čom vedel, resp. musel vedieť a túto odplatu na žiadosť žalovaného odmietal tomuto dlhodobo vydať. Až právoplatným rozhodnutím súdu v konaní pod sp. zn. 5Csp/95/2017 získal žalovaný exekučný titul na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného v žalovanej výške 469,77 eur, hoci sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 614,76 eur, a teda v tomto rozsahu zasiahol do majetkových práv žalobcu, v ktorej výške boli majetkové práva žalobcu ohrozené.

19. Za primerané finančné zadosťučinenie považoval súd sumu 200 eur. Žalobcovi súdom priznaná táto suma finančného zadosťučinenia predstavuje podľa názoru súdu dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj „odradzovaciu“ funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Takto určené finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi sankciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy so žalobcom konal v rozpore so zákonom.

20. Pretože súd považoval vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za primerané priznať žalobcovi voči žalovanému finančné zadosťučinenie v sume 200 eur, v prevyšujúcej časti žalobný návrh zamietol.

21. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalovaný bol v konaní v rozsahu 66,6% úspešný a neúspešný v rozsahu 33,3%. Čistý úspech žalobcu v spore potom predstavuje 33,3% a preto v tomto rozsahu súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné v lehote 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne, v dvoch rovnopisoch.

Odvolanie musí okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku súdu) obsahovať oznámenie, proti ktorému rozhodnutiu

smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1 a 2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.